

EXPRESS

ILUSTROWANY

ROK III

ŁÓDŹ, PIĄTEK 16 LIPCA 1948 ROKU.

Nr 194 848

De Gasperi winien!

Dymisji dla morderców

żąda cała włoska klasa robotnicza Federacja Pracy proklamowała w kraju strajk generalny

Zamach, którego ofiarą padł Togliatti, wywołał głębokie wzburzenie w całych Włoszech. Natychmiast po wiadomości o zamachu Izby Pracy w większych miastach proklamowały strajk generalny.

W Mediolanie i Turynie robotnicy zostali w fabrykach, czekając na dalsze instrukcje. Ruch pociągów w tych miastach został wstrzymany.

W Bolonii, Rzymie i Prato doszło 14 lipca w godzinach popołudniowych do starć między policją a demonstrantami. Policja, która początkowo występowała agresywnie, następnie wobec zdecydowanej postawy mas robotniczych zmuszona była się wycofać.

We Florencji i Bolonii lokale partii faszystowskiej i partii chrześcijańsko-demokratycznej zostały zdemolowane.

W stanie zdrowia Palmiro Togliattiego nastąpiło w ciągu czwartku pewne pogorszenie. W związku z ogólnym osłabieniem lekarze zalecili zastosowanie tlenu.

Koła lekarskie oświadczają, iż można będzie stwierdzić z całą stanowczością, iż niebezpieczeństwo śmierci minęło całkowicie dopiero po upływie 36 godzin od chwili operacji, to jest w nocy z 15 na 16 lipca.

Pierwsze godziny nocy Togliatti przeżył spokojnie. Profesor Valdoni, który dokonał operacji, czuwa bez przerwy przy rannym.

W Neapolu rozpoczął się strajk generalny. Masy robotnicze zgromadziły się przed gmachem Izby Pracy i lokalem partii komunistycznej.

Do poważnych incydentów doszło w Bolonii, gdzie w starciach demonstrantów z policją zostało rannych około 20 osób.

W Mediolanie w czwartek o godz. 11 rano robotnicy zakładów Motta zajęli fabrykę, rozbrajając policjantów, którzy jej strzegli. W czasie starcia zostało rannych 8-miu policjantów.

W Turynie trwa w dalszym ciągu okupacja fabryk przez robotników. Na placu Colonna w Rzymie odbył się

Granica pokoju

W naczelnym organie socjalistycznej partii jedności (SED), „Neues Deutschland” pojawił się artykuł poświęcony sprawie granicy polsko-niemieckiej.

Artykuł ten pt. „Granica pokoju” wyraża — jak podają w berlińskich kołach politycznych — oficjalne stanowisko SED w sprawie granicy polsko-niemieckiej. Obecna granica między Niemcami a Polską nie może ulec żadnej rewizji — pisze „Neues Deutschland”. Faktem jest, że tak Truman, jak i Attlee podpisali dokument poczdamski, na którym ma się oprzeć traktat pokojowy.

wielki wiec, na którym przemawiali poseł komunistyczny Paletta i socjalista Lizzardi, żądając dymisji rządu.

Wielkie wrażenie wywołał wczoraj w senacie włoskim fakt, że były premier Nitti wyraźnie oświadczył, iż rząd ponosi odpowiedzialność za zamach.

Włoska Konfederacja Pracy ogłosiła następujący komunikat:

Wszyscy pracownicy wszystkich kategorii przystępują do strajku aż do odwołania od godz. 24-ej dnia 14 lipca 1948 r. O godz. 6-ej rano 15 lipca wstrzymane zostanie wszelkie ruchy kolejowe; piekarze, pracownicy centrali mlecznych oraz pracownicy szpitali i telefonów są zwolnieni od strajku. Pracownicy elektrycy będą strajkować 15 lipca od godz. 8-ej do godz. 20-ej. Dzienniki nie będą się ukazywały. Wyjdą jedynie biuletyny Izby Pracy.

Anglosasi złamali uchwały

Odpowiedź rządu ZSRR na noty państw zachodnich

W związku z notą USA, doręczoną ambasadorowi ZSRR w Waszyngtonie, a zawierającą żądania w sprawie Berlina, Rząd Radziecki w dniu wczorajszym doręczył przedstawicielowi Stanów Zjednoczonych odpowiedź, w której czytamy między innymi:

Rząd radziecki zapoznał się z treścią noty Stanów Zjednoczonych, w której tłumaczy się sytuację, jaka powstała obecnie w Berlinie, zarządzeniami władz radzieckich. Rząd radziecki nie może zgodzić się z takim oświadczeniem rządu Stanów Zjednoczonych.

Rząd radziecki uważa, że obecna sytuacja w Berlinie wynika z pogwałcenia przez USA, W. Brytanię i Francję uzgodnionych przez 4 mocarstwa decyzji w sprawie Niemiec i Berlina. Pogwałcenie to znalazło swój wyraz w przeprowadzeniu odrębnej reformy walutowej i puszczeniu w obieg specjalnych znaków pieniężnych w zachodnich sektorach Berlina oraz w polityce rozbijania Niemiec.

Ponieważ obecna sytuacja w Berlinie, jak zresztą i w całych Niemczech, jest bezpośrednim następstwem systematycznego naruszania przez rządy USA, W. Brytanię i Francję uchwał konferencji poczdamskiej, rząd radziecki zmuszony jest uznać za zupełnie bezpodstawne oświadczenie rządu USA iż zarządzenia w sprawie ograniczenia ruchu komunikacyjnego między Berlinem a zachodnimi strefami okupacyjnymi, wydane przez dowództwo radzieckie, by uchronić strefę radziecką przed dezorganizacją, są rzekomo naruszeniem obowiązujących porozumień, dotyczących zarządu Berlina.

Rząd USA twierdzi, że okupuje swój sektor w Berlinie na mocy prawa, wynikającego z klęski i kapitulacji Niemiec, powołując się przy tym na porozumie-

nie, zawarte między 4 mocarstwami w sprawie Niemiec i Berlina. Potwierdza to jedynie fakt, że wykonywanie wspomnianego wyżej prawa, dotyczącego Berlina, łączy się z obowiązkiem respektowania przez mocarstwa okupacyjne — układów, zawartych między nimi w sprawie Niemiec jako całości.

Rząd USA w nocie swej wskazuje, że jego prawo do udziału w administracji Berlina opiera się również na tym, że Stany Zjednoczone wycofały swe wojska z pewnych rejonów radzieckiej strefy okupacyjnej, do których dotarły w toku działań wojennych w Niemczech. Rząd USA podaje, że nie wycofały swych wojsk z tych rejonów, gdyby przewidział sytuację, jaka wytworzyła się obecnie w Berlinie. Rządowi USA dobrze jednak wiadomo, że wycofując swe wojska do granic strefy amerykańskiej, wytyczonych w układzie 4 mocarstw o strefach okupacyjnych Niemiec — wypełniał jedynie przyjęte zobowiązania, których wykonanie mogło mu li tylko dać prawo wprowadzenia swych wojsk do Berlina.

Zapoznanie się z treścią wspomnianego w nocie USA pisma prezydenta Trumana do premiera Stalina z 14 czerwca 1945 r. i odpowiedzią premiera Stalina z 16 czerwca 1945 r. potwierdza, że dzięki osiągniętemu wówczas porozumieniu wojska USA, W. Brytanię i Francję otrzymały możliwość wkroczenia tak do stolicy Niemiec — Berlina — jak i do stolicy Austrii — Wiednia, które — jak wiadomo — zostały zdobyte jedynie i tylko przez wojska radzieckie.

Rząd USA oświadcza, że wprowadzone przez dowództwo radzieckie tymczasowe ograniczenia ruchu transportowego między Berlinem a strefami zachodnimi utrudniły zaopatrywanie ludności zachodnich

sektorów Berlina. Nie można jednak zaprzeczyć, że trudności te wywołane zostały akcją rządów USA, W. Brytanię i Francji, przede wszystkim wprowadzeniem nowej waluty w zachodnich strefach Niemiec i w zachodnich sektorach Berlina.

Wskutek tego Berlin wraz z nim cała radziecka strefa okupacyjna znalazł się w takiej sytuacji, że wszystkie uniemożliwione w strefach zachodnich znaki pieniężne mogły zalać Berlin i radziecką strefę okupacyjną. Dowództwo radzieckie było więc zmuszone przedsięwziąć niezwłocznie kroki dla obrony interesów ludności niemieckiej i gospodarki radzieckiej strefy okupacyjnej oraz obszaru „Wielkiego Berlina”.

Równocześnie dowództwo radzieckie stale troszczyło się i troszczy się nadal o warunki bytu ludności Berlina i zaopatrzenie jej we wszystko niezbędne. Dowództwo radzieckie dąży do jak najszybszego usunięcia trudności, jakie wynikły ostatnio na tym odcinku. Nadto rząd radziecki w razie potrzeby, nie będzie miał nie przeciwko temu, by swoimi środkami zapewnić w dostatecznym stopniu zaopatrywanie całego „Wielkiego Berlina”.

Rząd USA w swej nocie z 6 lipca wyraża gotowość rozpoczęcia rokowań między 4 sojusznikami władzami okupacyjnymi celem omówienia sytuacji, jaka wytworzyła się w Berlinie, lecz pomija milczeniem zagadnienie Niemiec, jako całości. Nie opowiadając przeciwko rokowaniom rząd radziecki uważa jednak za konieczne podkreślić, że nie może łączyć rozpoczęcia tych rokowań z wypełnieniem jakiegokolwiek wstępnych warunków.

Rząd radziecki uważa, że 4-stronne rokowania mogłyby przynieść pożytek jedynie w tym wypadku, jeśli nie będą ograniczone do zagadnienia administracji Berlina. Nie można bowiem oddzielić tego problemu od ogólnego zagadnienia 4-stronnej kontroli nad Niemcami.

Wielka manifestacja

w dniu Święta Narodowego Francji

W dniu święta narodowego Francji 14 lipca na apel organizacji ruchu oporu „Bojowników Wolności” olbrzymi pochód przeciwny wielkim bulwarami od Placu Republiki do Placu Bastylli. Od godziny 15-ej do zmierzchu defilowały setki tysięcy Paryżan przed trybuną, ustawioną u stóp historycznej kolumny, wzniesionej na miejscu zburzonej Bastylli.

W pochodzie wzięły udział liczne grupy narodowe, nadając mu charakter manifestacji międzynarodowej solidarności.

Pod ogromnymi transparentami, noszącymi napisy: „Rada Narodowa Polaków we Francji” — maszerowali Polacy, poprzedzani pocztami sztandarów Rady byłych Uczestników Ruchu Oporu we Francji i Organizacji Pomocy Ojczyźnie. Ponad grupą Polaków wznosiły się transparenty z napisami: „Niech żyje przyjaźń polsko-francuska — szaniec przeciw odrodzeniu reakcyjnych Niemiec”.

Ludność Paryża manifestowała pod hasłami: „Nie będziemy kolonią amerykańską, nie damy zamknąć naszych fabryk”, „Precz z planem Marshalla”, „Żadamy rozwiązania wojówek RPF”, „Niech żyje sojusz francusko-radziecki”.

Rokowania handlowe między Wielką Brytanią a ZSRR

Ambasador ZSRR w Wielkiej Brytanii Jerzy Zarubin odbył we wtorek po południu konferencję z ministrem handlu zagranicznego Haroldem Wilsonem.

Według informacji agencji Reutera, przedmiotem konferencji była sprawa ustalenia daty, miejsca i zasięgu przyszłych rokowań handlowych między Wielką Brytanią a Związkiem Radzieckim.

Wypoczynek i zdrowie

zapewnia każdemu obywatelowi opieka społeczna w ZSRR

Sezon uzdrowiskowy w Związku Radzieckim jest już w całej pełni. Setki tysięcy pracowników korzysta z olbrzymiej ilości uzdrowisk, sanatoriów, domów wypoczynkowych, położonych w najpiękniejszych okolicach kraju.

Wyjazd na wczasy jednego, czy dwóch członków rodziny robotniczej lub urzędniczej jest w ZSRR na porządku dziennym i z samych tylko skierowań Związków Zawodowych korzysta w bieżącym roku około 2 milionów ludzi.

O tym jak rząd radziecki i związki zawodowe — których najważniejszym zadaniem jest realizacja tych punktów konstytucji radzieckiej, które zabezpieczają prawa pracującego, a więc i jego prawo do wypoczynku — dba o swych obywateli, można wywnioskować z tego, że na utrzymanie uzdrowisk wyasygnowano w roku 1948 sumę 1,6 miliarda rubli.

Ta olbrzymia suma umożliwia utrzymanie setek zakładów leczniczych o charakterze uzdrowiskowym i sanatoryjnym, zaopatrywanie ich w nowoczesną aparaturę zabiegową i kuracyjną.

Z sumy tej pokrywa się znaczną część bezpłatnych skierowań na wczasy i znaczny procent opłat za kuracjuszy, którzy ponoszą zaledwie trzecią część wszystkich kosztów.

Wiele osób, w tej liczbie inwalidzi wojenni i inwalidzi pracy, oraz pracownicy mający na utrzymaniu liczną rodzinę, otrzymuje skierowanie zupełnie bezpłatne. Państwo radzieckie przeznacza również olbrzymie sumy na podniesienie stanu zdrowotnego dzieci, młodzieży szkolnej i studentów.

W tym sezonie uzdrowiskowym aż dwa miliony 650 tysięcy dzieci spędzi wakacje na koloniach i obozach dziecięcych, a dla dziesiątek tysięcy studentów, uczniów, nauczycieli i pracowników naukowych przeznaczono najpiękniejsze miejscowości.

Zrozumiałym jest, że nie każdy obywatel radziecki jedzie do uzdrowiska.

Wielu przedkłada wspólny pobyt z rodziną na pobliskim letnisku podmiejskim. Otrzymują oni za okres swego urlopu zwykle wynagrodzenie miesięczne i wyjeżdżają na własny koszt, korzystając tylko z wszelkich udogodnień komunikacyjnych i kulturalnych.

Trzeba bowiem pamiętać, że na równi z tworzeniem ośrodków wypoczynkowych, władze radzieckie w każdej miejscowości zakładają teatry, kluby, parki kultury i boiska sportowe, dając każdemu urlopowiczowi możliwość przyjemnego, interesującego i pożytecznego spędzenia czasu.

Na równi więc z wielką zdobyczą wszystkich obywateli Związku Radzieckiego jaką jest prawo do pracy, które po wsze czasy położyło kres bezrobociu i niepewności dnia jutrzejszego, każdy z nich korzysta również z nienaruszalnego prawa — prawa wypoczynku.

Nasze Pały

MŁODA MATKA: Dziecko Pani kaprysi, nie chce jeść, jeśli nie opowiada mu Pani bajek lub nie śpiewa piosenek itp. Prawdopodobnie jest to Pani wyłączna wina, że przyzwyczaiła Pani dziecko do traktowania go w ten sposób. Jeżeli robi Pani zbyt wiele ceremonii przy jedzeniu, albo daje mu posiłki o nieregularnej porze, dziecko zawsze będzie grymasiło. O ile stanowczo nie chce jeść, nie należy okazywać zdenerwowania, ale spokojnie zabrać jedzenie. Po kilku takich wypadkach prawdopodobnie nauczy się jeść bez żadnych ceregieli. Wmuszanie w dziecko jedzenia jest absolutnie nie wskazane, natomiast należy ściśle przestrzegać, aby jadło o określonej porze.

STUDENT Z ŁODZI: Trudno nam w tak szczyptach ramach, jakimi dysponujemy w „Naszych Radach”, polemizować z Panem na temat jego poglądów. Jest Pan człowiekiem kulturalnym, dojrzałym, mającym swój pogląd na szereg spraw i problemów, z którymi się Pan styka w codziennym życiu. Wyda się nam jednak, że wyciąga Pan zbyt pochopnie wnioski, kierując się negatywnym nastawieniem do rzeczywistości. Dlatego też, wnioski te są niesłuszne i nie odpowiadają prawdzie. Zupełnie czym innym jest rzeczowa i poważna krytyka, a czym innym potępienie czegoś, czego albo się dobrze nie rozumie i nie zna, albo do czego się ma z góry ujemne nastawienie. Proszę nad tym pomyśleć, a może zrewiduje Pan swój stosunek do tych spraw, tym bardziej, że nie ma on bynajmniej podstawy w faktach.

STĘPA I IRKA: Zarząd Okręgowy Ligi Morskiej znajduje się przy Al. Kościuszki 45 i tam musicie się zwrócić chcąc zapisać się na członków.

POBOROWY EDKA Z POZNANIA: Nie ma na razie rozporządzenia, dotyczącego jakiegokolwiek odszkodowania dla obywateli idących do wojska. Wszelka zapłata zależy od dobrej woli kierownictwa przedsiębiorstwa i w związku z tym jest odprawa dwutygodniowa. Pracownik ma zastrzeżone jedynie, że w chwili powrotu z wojaka musi być przyjęty na poprzednie stanowisko przez firmę, w której pracował poprzednio. W drugiej sprawie poruszonej przez Pana niestety nie możemy Panu wiele pomóc. W każdym bądź razie jeżeli narzeczona zna Pana przeszło dwa lata i kochacie się wzajemnie, nie widzimy absolutnie powodów do obaw zarówno z jej jak i z Pana strony. Dziękujemy za słowa uznania i szanowania.

BEZRADNA ELŻBIETA Z ŁODZI: Długo zastanawialiśmy się nad Pani listem. Nie wiemy jakie powody skłoniły Panią do rozstania się z człowiekiem przez Panią kochanym i do małżeństwa z obcym Pani mężczyzną, wiedząc, że to może mieć skutki w przyszłości. W „Naszych Radach” niejednokrotnie podkreślaliśmy, że szczęśliwe pożycie małżeńskie może być tylko i wyłącznie zbudowane na wzajemnym zaufaniu i szczerości małżonków. W tej chwili powinna Pani zastanowić się, jakie rozwiązanie dla dziecka i Pani będzie najlepsze. W razie gdyby wybrała Pani swego poprzedniego znajomego, radzimy jej otwarcie i szczerze pomówić z mężem i zaproponować mu rozwód. Niemniej musi Pani być bardzo ostrożną w powzięciu decyzji, bo od niej zależy los niewinnego małżeństwa.

Nurek w Elektrowni Łódzkiej

naprawia uszkodzony pod wodą filtr

Wskutek uszkodzenia kosza — filtru, przez który woda ze zbiornika dostaje się do rurociągu, jedna z turbin Elektrowni Łódzkiej została unieruchomiona. Po bieżącej oględzinie, dokonanej przez inżynierów, wykazały, że naprawa nie da się przeprowadzić własnymi środkami, wymiana bowiem starego kosza musi być przeprowadzona pod wodą, na głębokości 3-ch metrów.

Splywająca z chłodnic ciecz dostaje się do zbiornika, po czym przechodzi do rurociągu i ma za zadanie obniżenie temperatury pary, znajdującej się w turbinie.

Zbiornik wody podzielony jest jednak na kilka części, tworząc naczynia połączone. W tych warunkach opróżnienie zbiornika było niemożliwe, bowiem są-

siednia turbina jest czynna i zasilą miasto w prąd.

Nie mając innego wyjścia, dyrekcja Elektrowni Łódzkiej postanowiła wezwać nurka, który — w skafandrze zssedłby do wody i dokonał naprawy.

W dniu wczorajszym przybył ze Szczecina specjalista, inż. Bańkowski i w godzinach rannych przystąpił do pracy pod wodą. Okazało się jednak, że zadanie było ciężkie nawet dla nurka, który miał wiele trudności ze zdjęciem uszkodzonego filtru.

Jak nas informują, zajdzie potrzeba ścięcia przeżartych rdzą śrub. Praca ta zostanie dokonana w dniu dzisiejszym.

(sk).

Kino „HEŁ“

DZIS PREMIERA!
16.7 48 r. — 22.7 48 r.

PROGRAM AKTUALNOŚCI

krajowych i zagranicznych Nr 21

P.K.F. 29-48 SZCZECIN
PAPROCIE RADOSNE ŚWIĘTA

„Co Tydzień Powieść“

to pasjonująca lektura dla każdego

Codzienna nowelka „Expressu“

Rywalki

Dr Krystian Grodzisz zrzucił płaszcz w szatni i wolnym krokiem udał się do palarni.

Przedstawienie miało się rozpocząć dopiero za kilka minut, więc chciał jeszcze wypalić papierosa.

— Witam pana doktora — usłyszał za sobą znajomy głos.

Był to komisarz policji, Edmund Czeryński.

— Pan doktor sam? — powiedział, podając mu rękę. — Bez żony?

— Przyszedłem tu w charakterze służbowym — odparł mu. — Jeden z kolegów zwrócił się do mnie, bym go zastąpił na dyżurze w teatrze. Zgodziłem się chętnie, gdyż jeszcze nie widziałem słynnego Altara. Nie zdążyłem nawet zawiadomić żony, że będę w teatrze.

— Mnie tu również wydelegowano — odezwał się komisarz. — Do godziny ósmej pracowałem w biurze. Altar osobiście zadzwonił do urzędu, prosząc o przybycie funkcjonariusza policyjnego. Skorzystałem więc z okazji. Jestem stale tak zapracowany, że nie mogłem do tej pory wybrać się do teatru.

— Altar osobiście dzwonił? — zainteresował się dr Grodzisz.

— Tak, drogi doktorze. Pan wie, że dziś jest jego ostatni gościnny występ. Altar obawia się zamachu na życie.

— To ciekawe. Czy mu ktoś groził?

— Tak. Kobieta. Altar jest bardzo przystojny, nic więc dziwnego, że kobiety lgną do niego. To bardzo romantyczna historia.

Komisarz Czeryński zniżył głos.

— Teraz już nie zdążę panu opowiedzieć — rzekł. Spotkamy się po pierwszym akcie.

W tej chwili właśnie rozległ się dzwonek.

— Będę siedział w trzecim rzędzie — odezwał się znowu komisarz. — Proszę obserwować moją sąsiadkę. Kto wie, czy już w pierwszym akcie nie dojdzie do dramatu?

— Wyznaczono mi ten fotel w piątym rzędzie — odparł mu lekarz. — Będę mógł doskonale obserwować pana!

Publiczność przywitała Altara, jak każdego wieczoru, burzą oklasków. Młody, przystojny aktor, zbierał laury w całym kraju, występując w lekkich komediach.

Dr Grodzisz szukał wzrokiem komisarza Czeryńskiego. Wreszcie go znalazł.

Fotel obok komisarza był pusty. Widocznie tajemnicza niewiasta jeszcze się nie zjawiła!

Dr Grodzisz tak zainteresował się sztuką, że wkrótce zupełnie zapomniał o komisarzu.

W czasie przerwy spotkali się znowu w palarni.

— Nie przyszła! — powiedział Czeryński.

— Czy pan zna jej nazwisko?

— Nie. Altar nie podał mi jej nazwiska! Ta dama podobno stale siedzi w trzecim rzędzie. Od miesiąca nie opuszcza żadnego przedstawienia. Nie ulega wątpliwości, że musiało ją coś łączyć z tym aktorem. Obecnie przed wyjazdem pewno chciał z nią zerwać i dlatego zagroziła, że strzeli doń z widowni.

— Może dziś siedzi gdzie indziej — wtrącił lekarz.

— Możliwe! Ale Altar prosił mnie abym zajął fotel w trzecim rzędzie. Spelnilem jego prośbę. Nie mogliśmy przecież całego teatru obsadzić policją.

— Ta pani może jeszcze się zjawi! — I to nie jest wykluczone — uśmiechnął się komisarz Czeryński.

Gdy na sali zgaszono światła, dr Grodzisz znowu spojrzał w stronę komisarza. Czeryński siedział sam.

Tajemnicza dama nie przyszła. Widocznie zrezygnowała ze swej zemsty.

Akcja drugiego aktu toczyła się w bardzo szybkim tempie. Publiczność pokładała się ze śmiechu, entuzjastycznie się grał Altara.

Dr Grodzisz bardzo żałował, że nie zabrał ze sobą żony, tym więcej, że spędzając stale wieczory w szpitalu, zaniedbywał ją trochę. Kiedy więc podczas drugiej przerwy spotkał się znowu z komisarzem zauważył.

— Szkoda, że nie zabrałem żony, a Altar wyjeżdża już dzisiaj tak, że nie będzie miała sposobności zobaczyć go!

W tej chwili zbliżył się do nich inspicjent teatralny.

— Panie komisarzu! — powiedział cicho — Pan jest proszony za kulisy. Czy nie widział pan lekarza?

— Ja jestem lekarzem — odezwał się dr Grodzisz. — Co się stało?

— Pan Altar obawiał się zemsty ze strony pewnej damy. Sądził, że będzie siedziała na widowni. Tymczasem przyszła za kulisy...

— Czy spełniła swą groźbę? — przestrzyszył się komisarz.

— Nie. W czasie drugiego aktu, gdy pan Altar znajdował się na scenie, w jego garderobie siedziała pewna pani, z którą ostatnio często się spotykał. Otóż ta dama wpadła do garderoby z rewolwerem i postrzeliła rywalkę. To nie zresztą poważnego. Małe draśnięcie.

Dr Grodzisz i komisarz Czeryński udali się za kulisy.

Przed garderobą słynnego aktora stała grupka ludzi.

Komisarz Czeryński otworzył drzwi.

Gdy wszedł z doktorem Grodziszem do wnętrza, obaj stanęli jak wryci.

Ranną była pani doktorowa Grodziszowa a sprawczynią napaadu — komisarzowa Czeryńska!

PRZYGODY WICKA I WACKA

URZĘDNIK: Bez podpisu kierownika nie pan nie zrobił.
WICEK: — A jak go dostać?
URZĘDNIK: — Jak pan chce! Nic mnie to nie obchodzi!

WICEK: — Kłapa i już! Rozchodzi się o podpis kierownika, a dostać się do niego nie można...
MAGAZYNIER: — To co robić?
WACEK: — Ja mam pomysł!

WOŻNY: — Do kogo? Stać!
WACEK: — Mamy drzwi umyć!
WOŻNY: — No to tu! Ino się panowie pospieszcie, bo zaraz pan kierownik dojdzie...

KIEROWNIK: — To rachunek?
WACEK: — Nie! Tylko proszę o podpis, bo nie możemy się do pana inaczej dostać! A drzwi umyliśmy gratisowo!

Chleb na kartki

Poczynając od dzisiaj realizowane będą następujące odcinki na chleb:

Kat. I i kat. I „Zg” — odcinki Nr 9 — 17 po 0,5 kg; kat. IR i kat. IR „Zg” — Nr od 7 — 12 po 0,5 kg; kat. IIR — Nr od 5 — 8 po 0,5 kg; kat. IRD3, IRD7, IRD12 i kat. IRD3, IRD7, IRD12 „Zg” — Nr od 7 — 12 po 0,5 kg; kat. „C” i kat. „C” „Zg” — Nr od 5 — 8 po 0,5 kg.

Karty MK (Min. Komunik.) realizowane będą jak następuje: kat. MK pracownicza — Nr od 9 — 17 po 0,5 kg; kat. MK rodzinna — Nr od 7 — 12 po 0,5 kg; kat. IRD3, IRD7, IRD12 MK — Nr od 7 — 12 po 0,5 kg; kat. „C” MK — Nr od 5 — 8 po 0,5 kg.

Wymienione odcinki winny być zrealizowane do 31 bm., po którym to terminie żadne reklamacje uwzględniane nie będą.

Nie ma dnia bez rozpraw piackich

Czy może być dzień bez rozpraw przeciwko pijakom? Okazuje się, że dni takie przypadają równie rzadko, jak święta w kalendarzu.

Wczoraj znowu dwóch opojów przewinęło się przez salę rozpraw Sądu Starościńskiego.

Marian Majewski (Łączna 41) wywołał awanturę pijacką przy zbiegu ulic Roosevelt i Sienkiewicza, za co ukarano go jednodzielnym aresztem bez względu na wiek.

Zygmunt Podrzycki (Borsucza 10) wszczął awanturę ze swą żoną, a potem obrzucił półmiskami, talerzami i innymi naczyniami domowego użytku kołyskę, w której spało jego 4-tygodniowe dziecko.

Siedem dni aresztu, jakie wymierzono temu awanturkowi, wydaje się nam zbyt łagodną karą...

Śmierć w parku

W parku Ludowym na Zdrowiu w czasie zbierania jagód zasnął nagle Wiktor Barteżak, zamieszkały przy ul. Srebrzyńskiej 75.

Przybyli na miejsce lekarz Pogotowia Ratunkowego stwierdził zgon. Barteżak zmarł na atak serca. (i)

Okradł rodziców i uciekł z domu

Okres letni pobudza fantazję młodych, chłopców, marzących o dalekich podróżach. Robinsonowskie skłonności okazał również 15-letni Zenon Stefankiewicz, zamieszkały przy ul. Franciszkańskiej 13.

W dniu 11 bm. zabrał z domu swych rodziców garnitur męski i harmonię, łącznej wartości około 160 tysięcy złotych i wyjechał w nieznanym kierunku.

Za młodocianym „podróżnikiem” wszczęto poszukiwania. (z)

Łodzianie nie będą pokrzywdzeni!

Sanatorium w Tuszyńku

zostanie przejęte przez ZUS i rozbudowane na wielką skalę

W Tuszyńku, jak wiadomo, znajduje się sanatorium dla osób chorych na gruźlicę, które jest największą tego rodzaju placówką w Polsce. Ubezpieczalnia Społeczna sprawując zarząd nad sanatorium, kieruje tutaj tych chorych, którym potrzebne są specjalne warunki leczenia.

Do wyleczenia gruźlicy nie wystarcza jednak tylko powietrze, odma i dobre odżywianie. Potrzebne są także różne zabiegi chirurgiczne, co pociąga za sobą zwiększenie personelu lekarskiego, dodatkowe gabinety chirurgiczne, sale operacyjne i znaczne sumy na cele inwestycji gospodarczych.

Ubezpieczalnia Społeczna w Łodzi zwróciła się więc do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z prośbą o przydzielenie jej odpowiednich kredytów, które mogłyby wykorzystać na dokonanie różnego rodzaju inwestycji na terenie sanatorium.

Na wspólnej konferencji obydwu zainteresowanych instytucji powstała w trakcie prowadzonych rozmów koncepcja, żeby ZUS przejął od Ubezpieczalni administrację tuszyńskiego sanatorium. Propozycję tę rozważała, na specjalnie zwołanym posiedzeniu Tymczasowa Rada Ubezpieczalni Społecznej, i w rezultacie wyraziła zgodę na przejęcie sanatorium przez ZUS.

Ponieważ ZUS jest instytucją o charakterze ogólnokrajowym, powstałoby więc pytanie, czy Ubezpiecz. Społ. w Łodzi nie działa ze szkodą dla ubezpieczonych naszego miasta, oddając ZUS-owi sanatorium w Tuszyńku.

Mogące zaistnieć obawy, że przejęcie sanatorium przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w jakikolwiek sposób skrzywdzi członków łódzkiej Ubezpieczalni, okazały się najzupełniej niesłuszne. ZUS poszedł w tym wypadku wybitnie na rękę łódzkim ubezpieczonym.

Do dyspozycji chorych na gruźlicę, skierowanych przez Ubezpieczalnię Społeczną w Łodzi, zarezerwowana będzie zawsze połowa znajdujących się w sanatorium łóżek. Jak wykazały doświadczenia lat ubiegłych wyznaczona dla członków Ubezpieczalni ilość łóżek całkowicie pokryje potrzeby miasta. Wszyscy, dla których pobyt w Tuszyńku będzie konieczny, z pewnością znajdą tam miejsce. W ten sposób nikt z ubezpieczonych naszego miasta nie poniesie żadnej krzywdy.

Oprócz tego, z przejęcia sanatorium przez ZUS wypływają inne, doniosłe korzyści. ZUS posiada środki finansowe, którymi nie dysponowała Ubezpieczalnia Społeczna. Centrala ZUS-u opracowała już projekt budżetu na cele rozbudowy sanatorium w Tuszyńku. Niebawem poczynione zostaną inwestycje, które przyczynią się do rozbudowania sanatorium i wyposażenia go w najbardziej nowoczesne urządzenia.

Możliwości finansowe ZUS-u pozwolą na powiększenie personelu lekarskiego, którego brak odczuwało się przedtem wyraźnie. Sale operacyjne i gabinety chirurgiczne zaopatrzone zostaną w najnowsze aparaty i narzędzia.

Wszystko więc wskazuje na to, że najwięcej w Polsce sanatorium dla płucno-chorych będzie również i najlepsza tego rodzaju placówka w kraju. (kł.)

Trzy dni w kolejce stoją interesanci za kartkami

Od kilku dni odbywa się rozdzielnic two kartek żywnościowych na miesiąc sierpień. Tłumy „interesantów” przewijają się codziennie przez urzędy, w których wydaje się kartki. Każdy chciałby jak najprędzej otrzymać należne mu kartki i powrócić do swego zajęcia, od którego się chwilowo oderwał.

Cóż jednak ma począć nieszczęśliwy łodzianin, jeśli zmusza się go do wycieczki całymi dniami przed „okienkiem z panienką” i rezultat jest taki, że skończyły się godziny urzędowania, a on jeszcze kartek nie otrzymał.

Niestety, dzieją się takie „cuda” w naszym mieście. Doniósł nam o nich pewien porucznik, który od trzech dni przychodził do Starostwa Południowego przy ul. 6-go Sierpnia 5 i trzy razy odszedł z niczym.

Umieszczona przy wejściu wywieszka głosi, że wydawanie kartek żywnościowych odbywa się na III piętrze w okien-

kach 39, 40, 41 i 42 w godzinach od 8 — 13. Gdy się jednak tam wejdzie o godzinie 8 rano, na korytarzu stoją już długie kolejki interesantów, którzy przyszli tutaj o godz. 5-ej rano.

Zapewne, po kilku godzinach można by otrzymać swoje kartki, gdyby ich wydawanie odbywało się zgodnie z ogłoszeniem. Ale tak nie jest, bowiem od początku wydawania kartek czynne jest tylko jedno okienko nr. 41, zamiast zapowiadanych czterech. Jasne, że w takich warunkach nie może być mowy o sprawności w załatwianiu interesantów. Toteż wąski, niski i duszny korytarzyk na III piętrze zawsze jest przepełniony.

Czy naprawdę niczego tutaj nie można poprawić? Sądzimy, że jest to zupełnie wykonalne. Po prostu należałoby wydawać kartki we wszystkich czterech okienkach. Bo czy chcąc otrzymać kartki trzeba koniecznie przyjść o 2-ej w nocy?

(kł.)

Masowe lustracje fabryk

Akcja o zwiększenie bezpieczeństwa pracy

Referat Bezpieczeństwa i Higieny Pracy przy OKZZ otrzymał polecenie z CKZZ w sprawie przeprowadzania stałych lustracji zakładów pracy. Do akcji tej referat B. i H. P. ma przystąpić w ścisłym porozumieniu z inspekcją pracy.

W razie stwierdzenia braków w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy referent związkowy sporządzi protokół z lustracji i prześle go z odpowiednimi wnioskami do inspekcji pracy. Niezależnie od tego referent będzie uzgadniał sposób i termin usunięcia braków z poszczególnymi dyrekcjami zakładów.

Podczas przeprowadzania lustracji zakładów referenci związkowi mają

obowiązek zapoznać się przede wszystkim z działalnością kół bezpieczeństwa i higieny pracy i skontrolować, czy odbywają one swoje zebrania regularnie i w pełnym składzie.

Kontrolerzy powinni zbadać ponadto, czy dyrekcje zakładów uwzględniają wyśuwane na posiedzeniach kół wnioski. Do obowiązków referentów należy również zaznajamianie się z preliminarzami budżetowymi zakładów a to dla stwierdzenia, czy zostały w nich uwzględnione odpowiednie kwoty na polepszenie stanu bezpieczeństwa i higieny pracy.

(w)

Czyj zegarek?

Na skwerku przy ul. Kopernika znaleziono zegarek na rękę. Właściciel zegarka, po dokładnym określeniu go, może odebrać w Komendzie Milicji Obywatelskiej przy ul. Jaracza 21. (z)

Komunikat

Związek Uczestników Walki Zbrojnej o Niepodległość i Demokrację — Zarząd Główny w Łodzi, powiadamia swych członków, że w dniu 18-go lipca 1948 r. o godz. 8-ej w terminie pierwszym i 9,30 w terminie drugim, odbędzie się Walne Zebranie w Domu Kultury Milicjan-ta, ul. Nawrot nr. 27. Obecność obowiązkowa.

Bestialska zbrodnia

Razami kija zamordował swoją żonę

Ponurej zbrodni żonobójstwa dopuścił się Władysław Giziewicz, właściciel warsztatów tkackich, zamieszkały przy ulicy Odolanowskiej 42. Sadyzm z jakim zadął śmierć żonie swojej, Janinie, matce trojga dzieci, z których najmłodsze liczy zaledwie 6 miesięcy — jest wstrząsający. Pożycie małżonków od dawna nie należało do szczęśliwych. Giziewicz wracał do domu przeważnie pijany, wszczynał awantury, które kończyły się pobiciem żony. Sąsiedzi niejednokrotnie byli świadkami dantejskich scen, rozgrywających się w domu Giziewiczów. Z biegiem czasu kłótnie stawały się coraz częstsze i w końcu doprowadziły do tragicznego finału.

25 kwietnia br., Giziewicz nalegał, żeby żona poszła z nim do znajomych — Kazimierza Koźbiała i Janiny Redzyniak. Już na wstępie gospodarze zauważyli, że Giziewiczowa miała siniec pod okiem od uderzenia. Podczas przyjęcia nie obeszło się bez wódki, której wypito немало. Po paru godzinach małżeństwo wyszło w pozornej zgodzie.

Tuż po zamknięciu drzwi domownicy usłyszeli łoskot spadającego ze schodów ciała. Gdy zeszli na dół, natknęli się na leżącą bez przytomności i skrwawioną Giziewiczową. Męża przy niej nie było. Zanieśli ją z powrotem do mieszkania i próbowali doprowadzić do przytomności. Po paru minutach zjawił się Giziewicz i oświadczył, że żona będąc pijana straciła równowagę i spadła ze schodów. Prosił, by wyszli z pokoju, gdyż on ją wnet doprowadzi do przytomności. Usłuchali. Za chwilę rozległ się krzyk Giziewiczowej:

— Ratunku! morduje!..

Gdy Koźbiał i Redzyniakowa rzucili się na ratunek, zobaczyli, że leżącą na podłodze kobietę Giziewicz z sadyzmem kopął, nie licząc się, gdzie zadaje razy. Redzyniakowa wybiegła na podwórze, alarmując sąsiadów, za nią wybiegł Koźbiał. Gdy wrócili — Giziewiczów nie było. W kilka minut później mieszkańiec tegoż domu, Stanisław Majeranowski usłyszał dochodzące z podwórza głucho odgłosy uderzeń. Wyszedł i zobaczył leżącą na ziemi we krwi nieprzytomną Giziewiczową, którą mąż bił grubym kijem.

Odzież jej była w strzępach. Odwieziono ją do domu, gdzie nie odzyskawszy przytomności — zmarła.

Sekcja zwłok wykazała, że bezpośrednim powodem śmierci był wylew krwi międzyoponowy, powstały w następstwie razów, zadanych tępym narzędziem.

Przesłuchany w toku dochodzenia Giziewicz przyznał się, że bił żonę kijem, zaprzeczył jednak temu, by ją kopał i oświadczył, że spadła ze schodów wskutek upicia się wódką.

Potworny żonobójca stanie wkrótce przed Sądem. (p).

Nie będzie pomyłek

Kurs dla telefonistek organizuje „S. P.”

Większe instytucje państwowe i spółdzielcze, posiadające własne centrale telefoniczne, narzekają często na brak wykwalifikowanych sił fachowych mogących sprawnie obsłużyć dość skomplikowany czasami system telefoniczny.

Jakże często możemy o tym przekonać się sami tracąc niepotrzebnie czas i nerwy na połączenie się z właściwym numerem wewnętrznym.

Z drugiej zaś strony, w związku z zakończeniem roku szkolnego, wiele dziewcząt pragnęłoby poświęcić się temu zawodowi.

Chcąc przyjść z pomocą tym wszystkim, którzy tego pragną i zapoznać ich z tą pracą Miejska Komenda Powszechna Organizacji „Służba Polsce” w Łodzi (ul. Łąkowa 11) zorganizowała trzymiesięczny kurs dla telefonistek.

Kurs trwać będzie przez miesiące: wrzesień, październik i listopad. Zajęcia od-

bywać się będą codziennie za wyjątkiem niedziel i świąt po 4 godziny dziennie. Dla pracujących i uczących się przewidziano godziny popołudniowe od 17 — 21. Kurs prowadzony jest przy udziale miejscowej Dyrekcji Poczty i Telegrafów.

Wyróżniające się uczennice po ukończeniu kursu mogą być zatrudnione w Urzędzie Poczty i Telegrafów.

Kandydatki powinny złożyć podanie wraz z życiorysem, własnoręcznie napisanym, załączając: świadectwo, stwierdzające wiek od lat 16 do 21, świadectwo ukończenia minimum I klasy gimnazjum i w miarę możliwości opinię organizacji młodzieżowej. Zw. Zawodowych lub też szkoły, zaświadczenie lekarskie, stwierdzające dobry stan zdrowia z uwzględnieniem słuchu.

Kandydatki po złożeniu podań zostaną poddane egzaminowi. Podania należy składać do dnia 6 sierpnia br.

Dwa wyroki śmierci w procesie szajki bandyckiej

Wczoraj w Wojskowym Sądzie Rejonowym zakończona została rozprawa przeciwko szajce terrorystyczno-rabunkowej, która dokonywała rozbojów z bronią w ręku na terenach powiatu kutnowskiego, łęczyckiego, łowickiego, poznańskiego i łódzkiego.

W zeznaniach świadków ożyły pełne zgrozy sceny, obrazujące grupę siedzących na ławie oskarżonych, którzy bez skrępowań napadali na mieszkańców wsi i miast, grabiąc mienie i dobytek oraz stosując wobec opornych przemoc. Strze-

laniem lub zgola wybijaniem zębów zmuszali broniących się do uległości.

Mocą wyroku skazani zostali: Jędrzejczak Feliks i Kajszczyk Zygmun — na karę śmierci, Wietorek Czesław — 12 lat więzienia, Złotowicz Zbigniew — 10 lat, Wnęk Karol — 8 lat, Koprowski Władysław, Wesołowski Tadeusz, Majszczak Józef, Kasztelan — po 5 lat więzienia, Włodkowski Kazimierz i Salomonowicz Bronisław po 4 lata, Chojnacki Stanisław — na 3 lata i Świszczak Wacław — na 2 lata więzienia. (p)

Dostał się pod koła i postradał rękę

Na nic się nie przydała nauka chodzenia i zwracania uwagi pasażerom tramwajów łódzkich. Łodźianie w dalszym ciągu są niepoprawni. Niemal każdego dnia zdarzają się wypadki przejechania przez pojazdy mechaniczne, lub też spowodowane przez nieostrożne wskakiwanie lub wyskakiwanie podczas biegu tramwaju.

Onegdaj miał miejsce taki wypadek na ul. Rzgowskiej obok posesji Nr 74. Zdzisław Szymczak zam. przy ul. Odyńca 15 usiłował wyskoczyć z tramwaju. Skok był jednak tak niefortunny, że Szymczak wpadł pod koła drugiej przyczepki, które odcięły mu powyżej łokcia lewą rękę. Ofiarę wypadku w stanie ciężkim przewieziono do szpitala św. Jana. (r).

Nagrody dla artystów uchwaione przez Rząd

Rząd nasz otacza coraz większą opieką nasze powojenne życie kulturalne.

Na ostatnim posiedzeniu Komitetu Rady Ministrów, które odbyło się w Warszawie dnia 13 bm., ustanowiono cztery państwowe nagrody dla następujących dziedzin sztuki: twórczości literackiej, teatru, muzyki i plastyki.

Wysokość każdej z nagród, ustalona została na 500 tysięcy złotych. Nagrody te przyznawane będą w dniu 1 stycznia każdego roku za najwybitniejsze dzieło lub też w uznaniu za całokształt pracy artystycznej.

Kto i gdzie

otrzyma ekwiwalenty za karty opałowe

W związku ze zniesieniem kart opałowych od 1 lipca rb. Wydział Apropozycji nadesłał nam wyjaśnienie dotyczące otrzymywania w zamian za te karty ekwiwalentu pieniężnego.

Ekwiwalent w wysokości 240 zł miesięcznie przysługuje zarówno osobom, które otrzymywały dotąd karty opałowe, jak i inwalidom wojennym i wojskowym z utratą co najmniej 45 proc. zdolności do pracy, przy czym ekwiwalent otrzymują w tej samej wysokości samotni, jak i posiadający rodziny.

Pracownikom ekwiwalent wypłacają zakłady pracy, inwalidom — instytucje, w których pobierają renty. (t)

Choć dopingują ją wołania gości i groźne spojrzenia brodatego Hansa Wernera, Wieśka Gorkowska zatrzymuje się trochę dłużej przy stoliku Oberlejtanta Soboty.

— Czy pozwoli pan coś z kuchni? — pyta z poufałą serdecznością.

— A co macie dobrego?

— Jest stek, kotlet, jest...

— Niech już będzie stek! — przerwał żartobliwie jej litanie — Ale też ma pani dzisiaj ruch!..

— Przetrzymam jakoś i ten wieczór!..

— A jak się pani bardzo zmęczy, odnieście panią potem do domu na plecach — żartował dalej Sobota.

I nagle twarz mu stężała: albowiem zobaczył Monę Strobel.

Strobelowie mieli stosunki i pieniądze, a major Friedenstab ze swojej strony robił wszystko co mógł, ażeby ratować swoich przyjaciół. Niemniej wpłatany w fatalną szpiegowską aferę przez Oskara Strobel wciąż jeszcze siedział w więzieniu, natomiast córkę jego, jako mniej winną, wypuszczono po niespełna dwóch tygodniach na wolność.

Kilkanaście dni pobytu w więziennej celi na zakupie ziemniaczanej i małej

„pajdce” chleba dało się jej mocno we znaki.

Leżąc na twardej pryczy rozkapryszona pannica miała czas zastanowić się nad niejednym. Tego rodzaju rekolacje wyszłyby jej nawet na dobre, gdyby nie to, że była to niepoprawna dziewczyna, która się nigdy niczego nie mogła nauczyć.

Wypuszczono ją o godzinie czwartej po południu.

O godzinie wpół do piątej była już w domu, gdzie wykapała się, przebrała i zjadła spóźniony obiad.

O szóstej pojechała do krawcowej, ażeby przymierzyć suknię, którą zaczęto szyc dla niej jeszcze przed jej uwięzieniem. O godzinie siódmej udała się do zakładu fryzjerskiego, gdzie przesiadła również dwie godziny — a o dziewiętej wyświeżona, wylegantowana zjawiała się w dancing-barze „Erika”.

Mona w wyzywająco czerwonej sukni z Crepe de Chin'u nie była sama. Towarzyszyła jej nieodstępna przyjaciółka Marga Lensch, która po stracie swego narzeczonego kapitana Wandera, znalazła już pocieszczenia w osobie młodszego, trochę aśmatycznego, ale

ceniącego jeszcze rozkosze życia, majora artylerii.

Wesoła trójka, wkroczywszy do baru, zaczęła się rozglądać za wolnym stolikiem... I właśnie w tej chwili ujrzała panna Strobel Heinza, gawędzącego wesoło z Wieśką Gorkowską.

Heinz zobaczył ją również.

Zauważyła, że zmieształ się.

Ponieważ była w towarzystwie majora — uklonił się im po wojskowemu, raczej urzędowo, niż grzecznie, potem przez chwilę zawahał się i siadł, nie spoglądając w ich stronę.

Za to Mona patrzyła na niego jak olśniona.

Nie widziała go już dawno, zajęta kim innym, unikała go celowo. Ale teraz, kiedy zobaczyła go znowu trochę nadąsałego, trochę obojętnego, ale w sumie jeszcze ładniejszego, niż dawniej, zrozumiała, że uczyni wszystko co będzie leżało w jej mocy, ażeby go odzyskać...

Już w więzieniu myślała o nim wiele i nie mogła sobie darować, że porzuciła go sama, usidlona sprytnymi sztuczkami von Altenhoffa.

— Ze też dałam mu się podejść tak haniebnie! — z nienawiścią zaciskała wtedy pięść, a podczas dusznych więziennych nocy marzyły jej się potem mocne uściski i czerwone usta Heinza Soboty.

Jego demonstracyjny chłód nie zniechęcił jej teraz. Panna Strobel wie, że Heinz nie byłby prawdziwym mężczyzną, gdyby przebaczył jej bez dłuższej duchowej walki.

— Ale już ja się o to postaram, ażeby nie dałaś się zbyt długo — uśmiechnęła się Mona sama do siebie, a potem za-

trzymała przelatującą Wieśkę Gorkowską.

— Cóż to za porządki? Czy nie macie tu jakiegoś wolnego stolika dla swoich stałych gości? — wsiadła na nią z góry.

Obie dawne szkolne koleżanki nieprzejawnie spojrzęły sobie w oczy.

— Przecież pani widzi, że tu wszystko jest zajęte — odcięła się prawie niegrzecznie Gorkowska.

— A tamten stolik? — Mona wskazała na stolik, przy którym siedział Heinz Sobota. — Jest prawie pusty! Czy nie wolno nam będzie przysiąść się?

— Ach, co za tupet! Ach, co za bezczelność! — pomyślała Wieśka i odpowiedziała jeszcze niegrzeczniej i tak głośno, że posłyszał ją Heinz.

— Nie wiem, bo zdaje się, że ten pan czeka na kogoś!

W zimnych oczach panny zalśniły zło ogniki.

— Ach, tak! — syknęła — ale może jednak zmieścimy się obok niego i my.

— Heinz — spytała tak po prostu, jak gdyby widzieli się dopiero wczoraj — jak się masz? Czy nie wybawiłbyś nas z kłopotu i nie użyłbyś nam kawałek swojego stolika?

Oberlejtant Sobota był trochę blady.

Znowu chwila wahania. Spojrzenie jego oczu odszukało kręcącą się opodal Wieśkę — i oficer skłonił się grzecznie.

— Bardzo panią przepraszam, ale czekam rzeczywiście na większe towarzystwo.

Jeszcze jeden ukłon i Sobota dodaje znacząco.

— Może pani znajdzie szczęście gdzie indziej?

(D.c.n.)

SPORT

Pietraszewski i Czyż czekała na wynik Polskiego Zw. Kol.

Sprawa PIETRASZEWSKIEGO nie poszła w zapomnienie. Wiemy, że kolarz Łódki, zamiast wyjechać na zwoady bałkańskie, defilował po ulicach Łodzi, co było bezpośrednim powodem tego, że POLSKA, zamiast pewnego drugiego miejsca, musiała się zadowolić trzecim. Nieobecność PIETRASZEWSKIEGO spowodowała również że BEN, walcząc sam z koalicją kolarzy innych narodowości, przyszył do mety w wyścigu na 25 km. dopiero jako trzeci, chociaż miał wszelkie szanse zajęcia pierwszego miejsca.

Wprawdzie PIETRASZEWSKIEGO dopuszczono do wyścigu DOKOŁA POLSKI i nadal startuje on w wyścigach kolarskich, ale tym nie mniej POLSKI ZW. KOLARSKI prowadzi dochodzenie w tej sprawie i, jeśli ustalą winnych, pociągnie ich do surowej odpowiedzialności.

Sprawa CZYŻ została narazie załatwiona tylko przez LKS, natomiast władze okręgowe nie zatwierdziły wymierzonej mu półrocznej dyskwalifikacji, gdyż powody podane przez klub uznano za niewystarczające przedstawione. Oleg Łódzki skierował sprawę do POLSKIEGO ZW. KOL. Nie jest więc wykluczone, że CZYŻ będzie mógł wziąć udział w niedzielnych szosowych mistrzostwach POLSKI we WROCŁAWIU.

W Hadze dowioda

Floreściści na mistrzostwach świata

Nasze florecściści spotkali wielki zawód. Mimo usilnej pracy nad sobą i uzyskiwanych dobrych wyników Polski Komitet Olimpijski nie wystawił ich na Olimpiadę.

Ażby osłodzić im tą gorzką pigułkę postanowiono że wezmą udział w mistrzostwach świata, które odbędą się w Hadze. Jak twierdzą nasi specje od szermierki, florecściści mają „murowane” wicemistrzostwo, bo mają szansę pokonać wszystkich z wyjątkiem drużyny węgierskiej.

Życzymy im z całego serca, ażeby sukcesami na mistrzostwach świata udowodnili, błąd popełniony przez nyczenie władze sportowe, które nie doceniając ich wartości i szans uważały za właściwe nie wyprawić drużyny do Londynu.

K. S. Splot zwoluje

zebranie sekcji gimnastycznej

Sekcja gimnastyczna K.S. Splotu rozwija się widocznie i dochodzi do coraz lepszych wyników, a na zlocie Sokółów w Pradze K. S. Splot był również reprezentowany. Jest to dla członków tego klubu podjęta do dalszej pracy.

W niedzielę dn. 18 bm. K. S. Splot zwoluje zebranie swej sekcji gimnastycznej, które odbędzie się na stadionie K. P. Zjednoczone o godz. 8-iej. Kierownictwo sekcji zwraca członków do obowiązkowego przybycia.

Kto tak rzuci?

Znakomity wynik Włoski Cordiale

Na zawodach lekkoatletycznych międzynarodowych Włochy — Holandia, odbytych w Rzymie zawodniczka włoska Cordiale osiągnęła w dysku doskonały wynik 45,01 m.

Wynik ten jest najlepszy w świecie po wyniku sławnej dyskobolki radzieckiej Dumbadze. Rozumie się, że dzisiaj Cordiale jest uważana za niemal pewną kandydatkę do złotego medalu olimpijskiego w swej konkurencji.

Mecz sam zakończył się zwycięstwem reprezentacji Holandii w stosunku 56:36. Zwraca również uwagę doskonały wynik osiągnięty przez Holenderkę Kondys w skoku w dal. Pobili ona zdecydowanie swą rodaczkę Kareise, skacząc 5,73 mtr.

Nowakowa — Banaś

Łódzka nara na Olimpiadę

Skromna liczbowo jest nasza zawodnicza ekipa olimpijska bo składa się zaledwie z 23 osób, ale wśród liczby tych, którym danym będzie start w LONDYNIE znajdujemy dwoje łódzian. Są nimi: NOWAKOWA — mistrzyni w skoku w dal i BANAS — znany szermierz łódzki.

BANAS jest najlepszym naszym florecistą i mistrzem Polski w tym rodzaju broni, a poza tym dobrym szpadzistą i szablistą. BANAS już niejednokrotnie był reprezentantem POLSKI. Przypadać trzeba, że w tak skromnym gronie Łódź jest licznie i dość mocno reprezentowana.

Rozwydrzenie w sporcie.

Prokuratura wytepi radykalnie

Nech się strzegą ci, którym huligaństwo jest miłsze, niż dobre obyczaje sportowe.
— Wypadki sosnowieckie nie mogą się więcej powtórzyć

Tyle się mówi i pisze na temat kultury w sporcie, a jednak wciąż jeszcze zdarzają się wypadki godne potępienia. Zawodnicy podekscytowani grą, a nie rzadko niepowodzeniem, tracą panowanie nad sobą i pozwalając ponieść się nerwom, często gęsto pokutują później za to srodze. Czuwa nad nimi związek i winowajcę zawsze dosięgnie ręka sprawiedliwości sportowej.

Ala jeśli dąłoby się do pewnego stopnia usprawiedliwić zawodników, — to przecież nie ma żadnego wytłumaczenia

nia dla tych sfanatyzowanych widzów, którzy dopuszczają się gorszących ekscesów, ba, nawet po skończonych zawodach przenoszą swą nienawiść i zaślepienie na inny grunt, szukając wyrównania rzekomych krzywd, które miały jako by spotkać drużynę, obdarzaną ich sympatią. Ludzie ci nie chcą zrozumieć, że wyświadczała swym ulubieńcom iście niedźwiedzia przysługę.

Jak dalece niektórzy kibice są nieopodpowiadani i na co zdobyć się mogą, wskazuje fakt, jaki miał miejsce podczas de-

cydującego meczu i po zawodach w Ostrowiu i w powrotnej drodze zespołu poznańskiego do domu. Przytaczamy tu tutaj za „Przeglądem Sportowym”:

Podczas decydującego meczu piłkarskiego o mistrzostwo klasy A okręgu poznańskiego Ostrowia — Dąb — (Poznań) doszło do awantury, wszczętej przez zawodników Dąbu, a zakończonej zejściem drużyny poznańskiej na minutę przed końcem zawodów z boiska. Na tym jednak nie doszło.

W powrotnej drodze pociągami do Poznania jeden z członków klubu, p. Sieradzki napadł i pobił bez powodu jadącego w towarzystwie przedstawicieli zarządu POZPN p. Daberta.

Sieradzki odpowiadał w dniu 9 bm. przed Sądem Okręgowym w Poznaniu który skazał go na grzywnę w wysokości 10.000 zł., a w razie nie zapłacenia z zamianą na 2 tygodnie aresztu.

W swym oskarżeniu prok. Manys podniósł m. in. przyczynę podjęcia oskarżenia publicznego, podkreślając, że Prokuratura SO i w przyszłości tępić będzie radykalnie wypadki sfanatyzowanego rozwydrzenia w sporcie, by nie powtórzyły się wypadki sosnowieckie.

Również Wydział Gier i Dyscypliny zajął się sprawami boiskowymi. Za zejście drużyny BZKS Dąb z boiska ukarano klub grzywną 3.750 zł., kierownika drużyny p. Kryszczyńskiego Wydział ukarał zakazem piastowania przez okres 2 lat jakiegokolwiek stanowiska w sporcie piłkarskim. Przybylskiego St. pozbawiono na 12 miesięcy funkcji kapitana drużyny. Za brutalną grę nałożono na następujących zawodników dyskwalifikacje: Kiszka A. — 14 miesięcy, Kaliski J. — 4 miesiące i Gawron M. — 3 miesiące.

Kary powyższe niechaj będą przestrogą dla tych wszystkich, którym huligaństwo jest miłsze, niż dobro sportu polskiego.

Leader złamał rękę

w 13 etapie „Tour de France”

13 etap międzynarodowego wyścigu kolarskiego „Tour de France” rozegrany został na trasie długości 274 km z Cannes do Briancon. Etap ten wygrał pewnie Bartali (drużyna włoska) w czasie — 10:09:28 godz., zdobywając ponad 5 minut przewagi nad następnym zawodnikiem. Dzięki temu zwycięstwu, Bartali wysunął się z klasyfikacji ogólnej na drugą pozycję.

Leader wyścigu Francuz — Bobet złamał w czasie jazdy rękę i ukończył ten etap dopiero na 12 miejscu w czasie o 18:07 min. gorszym od zwycięzcy. Mimo to Bartali zachował nadal koszulkę lidera.

Po 13 etapach kolejność w klasyfikacji ogólnej jest następująca: — 1) Bobet (Francja) 90:32:11 godz., 2) Bartali (Włochy) — 90:33:17 godz.

Bartali, który do tej pory zajmował dalsze miejsce w klasyfikacji ogólnej, ma obecnie już tylko o jedną minutę i sześć sekund gorszy czas od znajdującego się na czele wyścigu Bobeta.

Antkiewicz żeni się

W przededniu Olimpiady — ślub

Na temat „żeniactwa” Antkiewicza mówi się w Łodzi na przedolimpijskim turnieju pięciarskim. Okazuje się, że to prawda. Antkiewicz się żeni i ślub jego odbędzie się w nadchodzącą niedzielę.

A więc niemal w przeddzień wyjazdu na Olimpiadę mistrz naszych piętkowców zawrze związek małżeński. Szczęść ci Boże, „bambardierze”!

NOCNY RAID

to coś nowego dla motocyklistów

Co innego jazda w dzień, a co innego w nocy, tutaj bowiem wchodzi w grę specjalne warunki, nasuwają się trudności, które motocyklista musi przewidywać, a które świadczą o jego sprawności, orientacji i wytrzymałości.

Raid nocny — to coś nowego dla motocyklisty, a taki właśnie raid organizuje sekcja motocyklistów LKS na polecenie POLSKIEGO ZW. MOTOCYKLOWEGO. Będzie to raid o zasięgu ogólnopolskim. Kierowcy wyruszą o godz. 22 w nocy z soboty na niedzielę (17—18 bm.) ze stadionu przy al. Unii i wśród ciemności prze-

mierzają trasę długości 245 km. Trasa poprowadzi przez ulice KOPERNIKA, ŁĄKOWĄ, BAN DURSKEGO, PIOTRKOWSKĄ do TOMASZOWA, PIOTRKOWA, RADOMSKA, BRZEZIŃCE, SZCZERCÓW, ŁASK, PABIANICE do ŁÓDZI i tymi samymi ulicami na stadion LKS.

Ochotliwość przeciętna szybkość 30—50 km. na godzinę, w zależności od kategorii maszyn. Jak już zanotowaliśmy, raid ten odbędzie się w konkurencji ogólnopolskiej, to też spodziewany jest liczny udział motorzystów innych klubów, przede wszystkim zaś łódzkich.

Zachłanna Warszawa

wszystkie mecze międzypaństwowe zatrzymuje dla siebie

Polski Związek Piłki Nożnej ustalił już termin międzypaństwowych zawodów z Norwegią, na dzień 10 października, rozumie się z tym, że zawody odbędą się w Warszawie.

Zwracaliśmy już uwagę na zbytnią zachłanność naszej stolicy, która niemal wszystkie mecze międzypaństwowe chce widzieć u siebie. Spotkanie z Norwegią będzie trzecim meczem międzypaństwowym, którego widownią będzie Warszawa, bo przecież stolica miała już u siebie Czechosłowację, czeka na Finlandię, a obecnie anektuje Norwegię. Inne natomiast okręgi muszą czekać na to co im spadnie z pańskiego stołu jak z łaski. Jedynie Śląsk ma obiecany mecz z Jugosławią, a o takich wielkich ośrodkach piłkarskich, jakimi są Kraków, Poznań i Łódź nie ma kto w Warszawie pomyśleć.

Pocieszmy się myślą, że Warszawa nasyci się nadmiarem takich imprez, bo na pewno spowszednieją one publiczności i zameczą organizatorów. Ale to nie powód, ażeby okręgowe związki Poznania, Łodzi czy Krakowa siedziały z

założonymi rękami i czekały na taką odmianną losu. Należałoby energiczniej upomnieć się o swoje prawa i przynajmniej jedną imprezę międzypaństwową w sezonie mieć dla siebie zagwarantowaną.

Do Danii PZPN wyraźnie nie ma szczęścia. Wysłał drużynę inwalidów, licząc, że Duńczycy obchodzą się będą z naszymi rozbitkami, jak z jajkiem i okażą tyle serca i gościnności, że pozwolą im wygrać. Zawiódł się srodze. 8:0!!! Taka była odpowiedź.

Teraz chodzi o rewanż, który podobno miał się odbyć w przyszłym roku. Ale po drodze coś się zmieniło i, zamiast 1947 roku, Dania proponuje nam spotkanie o rok później. To znaczy, że piękno straszałiwiej klęski będzie ciążyć na nas aż dwa lata!

Podobno tam coś będzie wyjaśnione, i sprostowane (kiedy?), ale nie ulega najmniejszej wątpliwości, że propozycję swą Duńczycy wysunęli w tym przeświadczeniu, że trzeba nam dać trochę więcej czasu, abyśmy się nauczyli kopać piłkę.

Maraton motocyklowy

będzie licznie obsadzony przez motorzystów łódzkich

Termin zgłoszeń do Międzynarodowego Maratonu Motocyklowego, który odbędzie się w dniach 9 — 15 sierpnia rb. został przedłużony do soboty dnia 17 bm. Da to możliwość niektórym opieszalszym wyrazić jeszcze swą gotowość wzięcia udziału w tej ciekawej, lecz nie zwykle trudnej imprezie.

Dotychczas napłynęły dość liczne zgłoszenia, a na liście tej nie brak również motorzystów łódzkich. I tak startować będą zawodnicy DKS — Sarna, Myszkowski, Trzciński i Biernacki; LKS reprezentowany będzie przez — Janickiego, Koperniaka i Wernera; KS Energetyka daje — Duraja.

Poza tym napłynęły zgłoszenia imienne OM TUR Okęcie — Żymirski, Markowski, Rusiniak, Morawski, Kupczyk, Urbanik, Cieszkowski, Puzio i Wapiński,

OM TUR Tarnów — Kempński, Woszczyński, Orwicz, Klub Motocyklowy Jędrzejów — Augustyniak, Polonia (Bytom) — Jankowski, Gargul, Paluch; SSM Gdynia Kowalski, Wikaryjczyk, ZS Gwardia (Kraków) — Łyko, BKM Bielsko — Klimont, Nyssa Kłodzko — Pleńczak, Burza (Wrocław) — Ratajczyk.

Czechosłowacja zgłosiła jeden zespół narodowy, pięć drużyn wojskowych, 2 zespoły żandarmerii, 2 fabryczne CZ., jeden fabryczny „Jawa”, 1 fabryczny „Ogar” i 12 klubowych, a więc razem 24 zespoły.

Poza tym zapewniony jest jeszcze udział w Maratonie Motocyklowym 2-ch zespołów Wojska Polskiego oraz trzech warszawskiej Gwardii.

Oczekuje się zgłoszeń SHL, zwycięzcy ostatniego raidu tatrzańskiego.

